

Írta:

2012. március 25. vasárnap, 06:20

A mondatok a magyar nyelv alapvető szabályai szerint nagy kezdőbetűvel indulnak. Eltekintve az elenyésző számú kivételtől, miként a címben is szerepel! Mert persze a szokványostól eltérő esetek akadnak mifelénk, miközben ki-ki böszön, netán lustán tekergeti az órákat (képünk illusztráció). Jelenleg éppen előre, bár többször kiderült, ezzel sem megyünk éppen sokra.

Nálunk is komoly hagyományai, majdnem évszázados gyökerei vannak a mutatók mozgatásának. Elég, ha csak az elsőre utalunk, ami 1916-ban történt meg Magyarországon. Amikor éppen benne járt a világ, egy addig nem látott méretű háborúban.

Azután hosszabb szünet következett, a mostanihoz hasonló manőverrel ismét 1941-ben próbálkozott meg az akkori vezetés. Amikor a világ már gázolt a II. nagy világégésben. A harmadik ugyanilyen dolog 1954-re esett. Utólag beláthatjuk, történelmi időszakok voltak akkoriban.

Aztán kiderült, a kádári rendszerben egy kissé „megállt” az idő, hiszen 1957 őszétől 1980 tavaszáig nem volt szükség arra, hogy eltérjünk a megszokott rendtől. Azt mutatták az időmérők, ami volt. Egészen addig, míg megint nem kezdtük siettetni a lassúnak tűnő folyamatokat.

Attól kezdve örökké, megszakítás nélkül megtette mindenki, amit megkövetelt tőle a kor szava. Előbb előre, aztán meg vissza, csupán hatvan perccel, de változtattunk. Ezzel a kicsiny mozgástérrel léptünk túl a

rendszer váltásnak is nevezett „valaminek”.

Elérve napjainkig, megállapíthatjuk, hogy „... időket élünk”. De még véletlenül sem jó, gazdag, reménykeltő a jelen, a megjegyzés első fele. Legalábbis sokaknak úgy tűnhet, figyelve az ország, illetve Pécs, no meg saját pillanatnyi helyzetét.

Mert a megyeszékhely jelentős mértékben eladósodott, a munkahelyek száma alacsony, ezzel összefüggésben a munkanélküliség aránya magas. A szociális háló szakad, reped, sokan már áthullottak rajta. Mások még kapaszkodnak valamibe, de már csak kalimpálnak, a kétségbeesett pottyanás előtt.

Most, kizárólag elvileg, nyertünk újra 3600 másodpercet. Ám ezzel nem igen kerültünk közelebb a szebbnek ígért jövőhöz. Inkább csak léptünk egyet a szomorú vég fele. Ám legalább annyi örömünk lesz majd a visszaállításkor, hogy visszazökkenünk a kőkemény jelenbe. Addig meg mindenki behelyettesítheti a maga megfelelő szavát, egy „félíg bölcs” megjegyzés kezdetéhez.